

Jeroen van Berckum

De speurders van morgen
De overval

met illustraties van
Marianne van der Walle

Jeroen van Berckum

De speurders van morgen. De overval

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Marianne van der Walle

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: overval, tijdreizen, avontuur, spanning

NUR 282-283

ISBN 978 90 448 4406 1

D/2022/4124/093

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.jeroenvanberckum.com

www.mariannevanderwalle.nl

Ik kan je niet vertellen hoe ik heet. Of waar ik woon. Daarvoor heb ik iets in bezit dat té kostbaar is. De namen in dit verhaal zijn veranderd. Anders zou je me misschien kunnen vinden. Anders zou hij ons kunnen vinden. Hij, Ludovic. Hij wil de tijdgenerator van ons stelen.

Tijdgenerator? zul je waarschijnlijk denken. Wees gerust, ik leg alles uit. Maar houd het voor je. Beloof het me. Dit verhaal is alleen voor jou. Mocht je het toch verder vertellen, nou ... de gevolgen kunnen gigantisch zijn. Ze kunnen zelfs invloed op jou hebben!

- 1 -

De opdracht

Donderdag – 15.10 uur

Het was snikheet in het lokaal. Saar leunde met haar kin op haar hand en keek suf naar buiten, Maartje was weer eens stiekem op haar veel te dure telefoon bezig en Tim en Joris speelden galgje. Het was alsof ik de enige was die luisterde naar meneer Bertens, onze geschiedenisleraar.

Geschiedenis is mijn favoriete vak. Ja, ik weet het, het klinkt suf. Maar ik vind het tof om te weten hoe mensen in andere tijden leefden.

Normaal probeer ik me gedeisd te houden tijdens de les – ik wil niet als een betweter overkomen – maar die dag ging het over de Tweede Wereldoorlog. Hoe naar de gebeurtenis ook was, het is een van mijn favoriete onderwerpen.

Meneer Bertens vertelde over het ontstaan van de oorlog. Het is moeilijk te begrijpen dat één persoon zo'n belangrijke rol heeft gespeeld in die ellende. Mijn vraag was er dan ook uit voordat ik er erg in had. 'Wat als Hitler nooit bestaan had? Of als iemand hem had tegengehouden?'

Maartje zuchtte achter me. 'Meneer de wijsneus heeft weer een vraag ...'

Zacht gelach galmde door de klas. Ik voelde mijn wangen opgloeien.

Gelukkig reageerde meneer Bertens een stuk beter. 'Dat is een goede vraag. Het is natuurlijk niet zo dat Hitler al die narigheid in zijn eentje heeft veroorzaakt, maar hij was wel een aanzetter.' Hij kneep zijn ogen samen en begon ineens geheimzinnig te fluisteren. 'Weet je, jongens? Als ik de kans had om terug te gaan in de tijd, zou ik Hitler als kind ontvoeren en meenemen naar een onbewoond eiland. Ik zou hem er nóóit meer vanaf laten.'

Opgewonden geroezemoes klonk door de klas.

'Dat kun je toch niet maken?' zei Sofie.

'Ongeruimd staat netjes!' reageerde Ralf.

Mijn gedachten dwaalden af. Ik zag mezelf al terug in de tijd, samen met meneer Bertens. We ontvoerden Hitler en namen hem mee naar een onbewoond eiland. We waren helden. Ook al zou nooit iemand achter onze heldendaad komen.

'Als Hitler er nooit geweest was,' vervolgde meneer Bertens, 'zaten er nu misschien wel dertig kinderen in deze klas in plaats van drieëntwintig.'

'Hoe bedoelt u?' vroeg Maartje, zonder hem aan te kijken.

Meneer Bertens ging staan. 'Oké, probeer me te volgen. Stel dat jullie overgrootvader en -moeder waren omgekomen in

de oorlog. Dan waren jullie opa en oma er nooit geweest. Dan waren jullie ouders er nooit geweest. Dan waren jullie er nooit geweest.'

Ik zag iedereen denken.

'De mensen die in de oorlog zijn omgekomen, hadden misschien kinderen gekregen. En die kinderen hadden misschien ook weer kinderen gekregen. Enzovoort. Zo zie je dat iedere actie, hoe klein die ook is, invloed heeft op wat er in de toekomst gaat gebeuren.'

'Nou, zo lust ik er nog wel een,' zuchtte Maartje. 'En ik vind het al druk genoeg in de klas, hoor.'

Soms verbaast het me wat Maartje allemaal zegt. Dat ze het überhaupt durft. Het is alsof haar hersenen in directe verbinding staan met haar mond. Ik denk meestal vijf keer na voordat ik wat zeg, maar zij niet. Nee, ze flapt het er gewoon uit. Hoe dom het ook is.

De bel ging. Iedereen stond op. Meneer Bertens stak zijn handen in de lucht en sprak luider om boven het geschuij van de stoelen uit te komen. 'Jongens, even wachten. Ik heb nog een verrassing voor jullie: ik wil dat jullie een werkstuk maken over de Tweede Wereldoorlog.'

Gekreun en geklaag galmden door de klas, maar niet van mij. Ik werd helemaal warm vanbinnen. Helaas verdween dat opgewonden gevoel even snel als het gekomen was toen meneer Bertens vertelde dat we in tweetallen moesten werken. En alsof het niet erger kon: ik moest met Maartje.

Zij was even 'blij'. Ze wierp haar handen in de lucht en stampte op de grond. 'Meneer! Dat kunt u niet maken! Ik wil niet met Jonas. Hij is stom. Daphne woont bij mij in de buurt. Dat is veel gemakkelijker.'

Ik negeerde maar even dat ze me stom noemde en keek hoopvol naar meneer Bertens. Laat mij het maar alleen maken, wenste een stemmetje in mijn hoofd.

Maar hij schudde nee. 'De groepen blijven zoals ze zijn. Morgen is een studiedag, dus dan hebben jullie alle tijd.'

Maartje balde haar vuisten. 'Waarom heb ik áltijd pech?'

Normaal blijf ik zo ver mogelijk bij haar uit de buurt, want ze is het verwaandste en irritantste kind van de hele school. Maar nu moest ik toch echt naar haar toe. Met tegenzin sprak ik haar aan. 'Eh ... zullen we vanmiddag ...'

'Dacht het niet!' wierp ze tegen. Zonder mij aan te kijken propte ze haar boeken in haar rugzak.

'Maar misschien ...'

'Misschien kun je beter aan de kant gaan. Dan kan ik erlangs. Ik ga naar het strand vanmiddag.'

Meneer Bertens schraapte zijn keel. 'Maartje, mag ik je eraan herinneren dat je een acht voor geschiedenis nodig hebt? Ik zou maar goed mijn best doen voor dit project, anders ga je niet over.'

Maartjes bovenlip begon te trillen. Een ader in haar nek zette op. 'O ... U bent gemeen, weet u dat? Wie gaat er nou binnen zitten met dit weer? En dan ook nog voor zo'n stom project. De Tweede Wereldoorlog gaat toch over vrijheid? Nou, u pakt die van mij af!'

'Maartje,' zei meneer Bertens op kalme toon, 'je bent toch dol op bloggen?'

Ze sloeg haar armen over elkaar en keek met een boze frons naar buiten. 'Wat heeft dat ermee te maken?'

'Tijdens de Tweede Wereldoorlog had je een heel goede blogger. Anne heette ze. Ze heeft haar blogs in een boek

geschreven. Ze was even oud als jij. Misschien kun je het eens lezen? Als je dan nog steeds denkt dat je geen vrijheid hebt, geef je mij maar aan bij de politie.'

Ik lachte. Ik wist precies waar hij het over had: het dagboek van Anne Frank.

Maartje smeed haar tas over haar schouder, slaakte een overdreven zucht en duwde me half omver toen ze langs me heen liep. 'Nou, kom je nog of hoe zit dat?'

Dat was voor mij bedoeld.

Meneer Bertens knipoogde. 'Succes, jongen.'

Hijgend haalde ik haar op de gang in. 'Maartje, ik dacht: als we nou beginnen in 1939 ...'

'Jaja,' blies Maartje. Ze versnelde haar pas. Volgens mij vond ze het niet prettig dat ik zo dicht bij haar liep. Zij is natuurlijk het populairste en knapste meisje van de klas. En ik ... ik denk dat de helft van de klas mijn naam niet eens weet. Tenzij die-wijsneus-die-altijd-wat-te-vragen-heeft-tijdens-geschiedenis een naam is. Ik wilde Maartje niet nog bozer maken en besloot een aantal meters afstand te houden.

In de fietsenstalling deed ik een nieuwe poging. 'Gaan we naar mijn huis of jouw huis?'

Maartje trok haar neus op. 'Ik heb geen huis. Ik woon in een villa. En daar gaan we nu niet heen. Mijn moeder heeft bezoek.'

Volgens mij verzon ze dat, maar des te beter: dan konden we naar mijn huis. Mijn opa heeft veel boeken over de Tweede Wereldoorlog.

En zo fietsten we van school vandaan. Maartje vloog vooruit op haar elektrische fiets. Ik kon haar amper bijhouden. Mijn oude barrel, die met ducttape aan elkaar hangt, trapte loodzwaar.

Toen we de stad uit fietsten, schreeuwde ze naar achteren: 'Waarom woon je niet gewoon in de stad? Iedereen woont daar!'

'Er zijn ook mensen die buitenaf wonen,' hijgde ik.

'Gaan we interessant doen? Bewaar dat maar voor zo meteen. Je weet dat ik een goed cijfer nodig heb?'

'Ik hoorde zoiets, ja,' mompelde ik in mezelf. Ik trapte even flink door, zodat ik naast haar kwam. 'Mijn opa heeft vet veel boeken over de Tweede Wereldoorlog. Ik weet zeker dat ...'

'Woont jouw opa bij jou in huis? Waarom is dat? Kan hij niet gewoon naar een bejaardenhuis of zo?'

'Ja, mijn opa woont bij mijn moeder en mij in huis,' antwoordde ik. 'Maar je zult geen last van hem hebben, hoor.'

'Waar is je vader dan?' vroeg ze er meteen achteraan.

Die vraag overviel me. Ik slikte. Mijn keel was ineens kurkdroog. Na al die jaren heb ik nog steeds moeite om het over hem te hebben. 'Die, eh ... die is er niet.'

Maartje keek opzij. Heel even leek ze een andere Maartje. Eentje met gevoel. Gelukkig vroeg ze niet door.

We reden de oprit van ons huis op. Een klein huisje midden op het platteland. Er verschenen allemaal rimpels rondom Maartjes neus. 'Wonen jullie in dit krot? Wat een bende! En wat stinkt het hier. Er zitten hier toch geen insecten en zo?'

Ik vertelde maar niet over het spinnennest dat ik een paar dagen eerder had gevonden op de plek waar zij haar fiets parkeerde.